Mapes de Patrimoni Cultural

Diputació Barcelona

Santa Fe de Calonge

Calonge de Segarra

Ubicació

Comarca:	Anoia
Lloc/Adreça:	Santa Fe de Calonge. Calonge de Segarra. 08281. Calonge de Segarra
Emplaçament	Es troba situada al nucli de Calonge de Segarra
Alçada:	613

Coordenades:

Latitud:	41.7641
Longitud:	1.48195
UTM Est (X):	373814
UTM Nord (Y):	4624699

Classificació

Número de fitxa	08036 - 11
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Edifici
Estil / època:	Romànic Barroc
Segle	XII--XVIII
Estat de conservació	Regular
Notes de conservació:	Els elements exteriors es troben en un bon estat de conservació. A l'interior però, es poden observar algunes deficiències sobretot en les pintures de les capelles. La humitat puja pels murs de l'església fruit de la capil·laritat, i s'observa que les parts inferiors són les més afectades. Aquesta ha afectat no solament la capa pictòrica sinó també l'estuc.
Protecció	Legal
Observacions protecció:	BCIL, 1528-I, Acord Ple Consell Comarcal, 24.07.2008
Número inventari	IPA: 4322
Generalitat i altres inventaris	
Accés	Fàcil
Ús actual:	Religiós
Titularitat	Privada

Titular:	Bisbat de Vic. C/ Santa Maria, 1 - 08500 VIC
Autoria de la fitxa	Jordi Seró i Ferrer. [IN] SITU SCP
Data de registre de la fitxa:	dt., 18/06/2013 - 02:00

Descripció

L'església està situada al bell mig del petit nucli de Calonge, als peus de l'enrunat castell. El temple, es manté en un bon estat de conservació. Les seves notables dimensions corresponen a l'estil romànic tardà, tot i les seves variacions i reformes d'època moderna.

Pel que fa a la seva arquitectura, és de planta de creu llatina, d'una sola nau orientada cap a llevant. A la capçalera hi trobem un absis quadrangular flanquejat per dues absidioles semicirculars més baixes. El transsepte i la nau principal estan coberts amb volta de canó. La nau estava il·luminada per dues finestres, a la façana sud, actualment tapiades.
A l'interior, ressalta l'ornamentació: els motius florals i les decoracions de les voltes. A més, del recobriment d'algunes capelles de relleus aplicats de guix i de retaules d'estil barroc. Malgrat les reformes, l'edificació encara conserva trets originaris del romànic tardà així com una pica baptismal, o com alguna tapa sepulcral amb l'escut dels Castellolí.
En aquestes noves reformes, es va aixecar un mur de separació de l'absis principal per allotjar-hi la sagristia. Avui en dia, ja no hi ha indicis d'aquesta.
Respecte a la part exterior, els murs són obrats amb carreus de mides mitjanes i ben treballats. Al braç sud del transsepte es troba un curiós carreu esculpit amb la figura del cérvol i un floró, a més d'un altre carreu esculpit d'un rellotge de sol. Cal destacar també, la construcció d'una torre del campanar, de planta hexagonal, aixecada probablement durant el segle XVIII. La teulada és a doble vessant a dues aigües de teula àrab. A més a més, damunt del frontis encapçala una estela funerària antropomorfa.

L'accés al temple es realitza per dues portes. Una d'elles, orientada al sud, data del 1765 a l'arc adovellat. Mentre que, el portal romànic, situat a ponent, conserva una arquivolta.

Història

Aquesta església es trobava dins de l'antic terme del castell de Calonge. Inicialment exercí les funcions parroquials del terme del castell, les quals encara exerceix en l'actualitat. Aquesta església fou donada pels senyors del castell, els vescomtes de Cardona, a la canònica de Sant Vicenç de Cardona.
El castell de Calonge és documentat per primer cop l'any 1010 en el testament del bisbe Arnulf de Vic, membre de la família vescomtal cardonina. El testador deixà la meitat del seu castell de Calonge als seus nebots, els fills del vescomte Ramon.
La primera notícia de l'església es troba en l'acta de consagració de l'església de la canònica de Sant Vicenç de Cardona, realitzada el 1040, en la qual consta que entre les possessions de la canònica hi havia l'església de Calonge.
Les funcions parroquials es troben confirmades en una llista de parròquies del bisbat de Vic, datable entre els anys 1025 i 1050, on consta la parròquia de Calonge.
Mentre que l'advocació de l'església no es comprova fins a l'any 1098, en què Arnau Oliba vengué a Ramon, sacre custodi de Sant Vicenç de Cardona, una peça de terra plantada de vinya, que Enric havia deixat a Santa Fe de Calonge per la seva ànima. L'any següent, Ramon i Bernat, fills de Rotuland, donaren a Santa Maria de Solsona la seva dominicatura que tenien al castell de Calonge, excepte el mas Sala, que era de Santa Fe.

La vinculació amb la canònica de Sant Vincenç de Cardona es confirma en la butlla del papa Anastasi IV de l'any 1154, en la qual constava que l'església de Santa Fe de Calonge amb les seves capelles eren una possessió de la canònica de Sant Vincenç de Cardona.
En l'actualitat encara té culte i continua exercint les seves funcions parroquials.

Bibliografia

AA.VV. (1992). Catalunya Romànica. Vol. XIX. L'Anoia. Barcelona: Fundació Enciclopèdia Catalana.